

Петър Баков

СЕЗОНИ

Везсра
уе се сра
се стои
знам, не
О, озлоб
како
и
знам, не
оце: не
Троси

Свѣтъ, крѣпость и спасеніе
Обавителъ
Свѣдѣтель
Вѣсть и дѣланіе

АКТЪ № 331

[illegible]

БОГАДУША

**ПЕТЪР
БАКОВ**

СЕЗОНИ

БОГАДУША
поезия

трета книжка
СЕЗОНИ

София 2000

©Петър Баков - автор
©Петър Баков - композитор
©Калина Пенева - илюстрации
©Паро Фереджанов - дизайн и графично оформление
©Георги Цанков - предговор
©Николай Кауфман - предговор
и дешифровка на мелодии

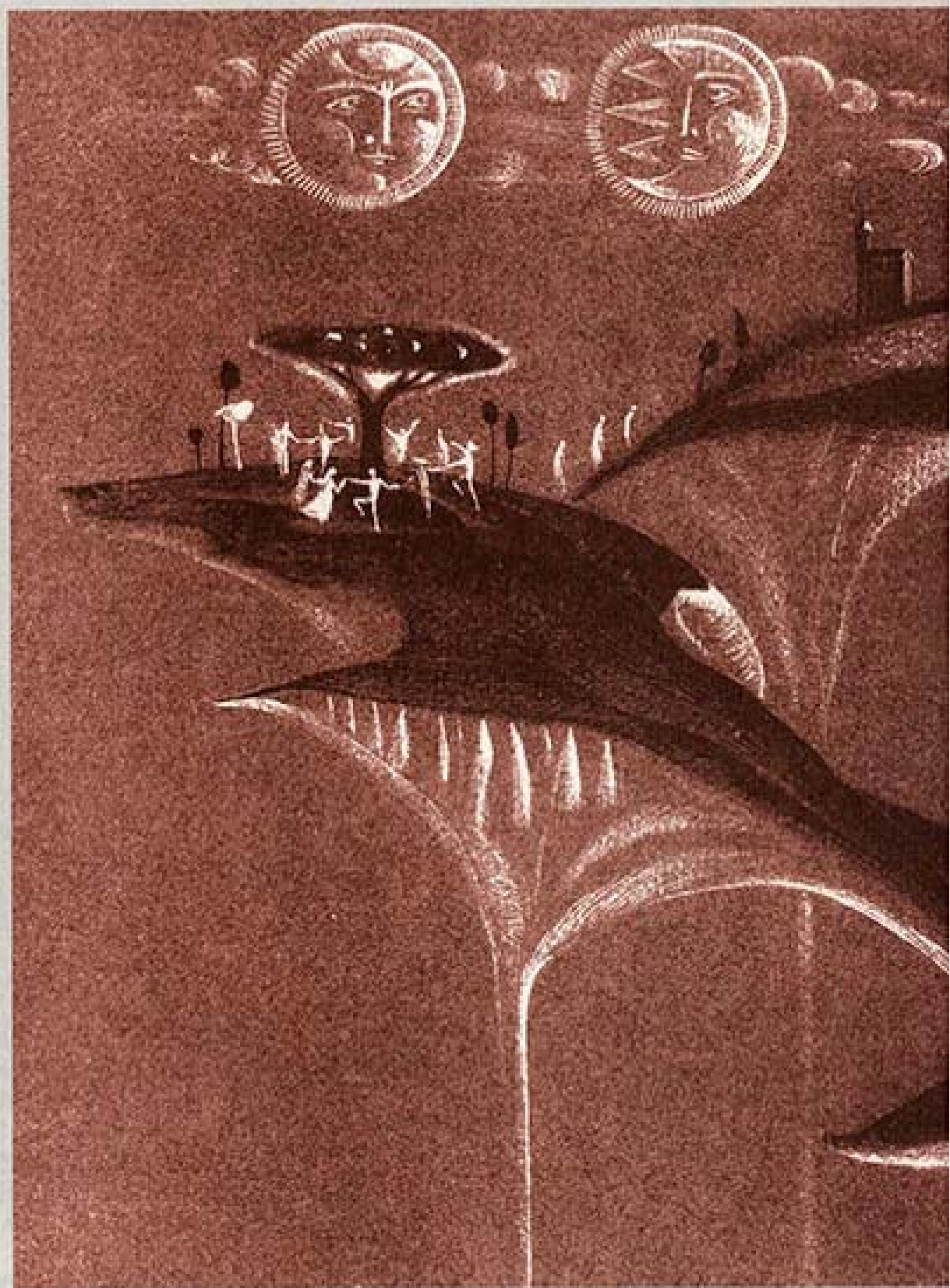
издател - ТРЕМОНД
ISBN 954-90754-1-9

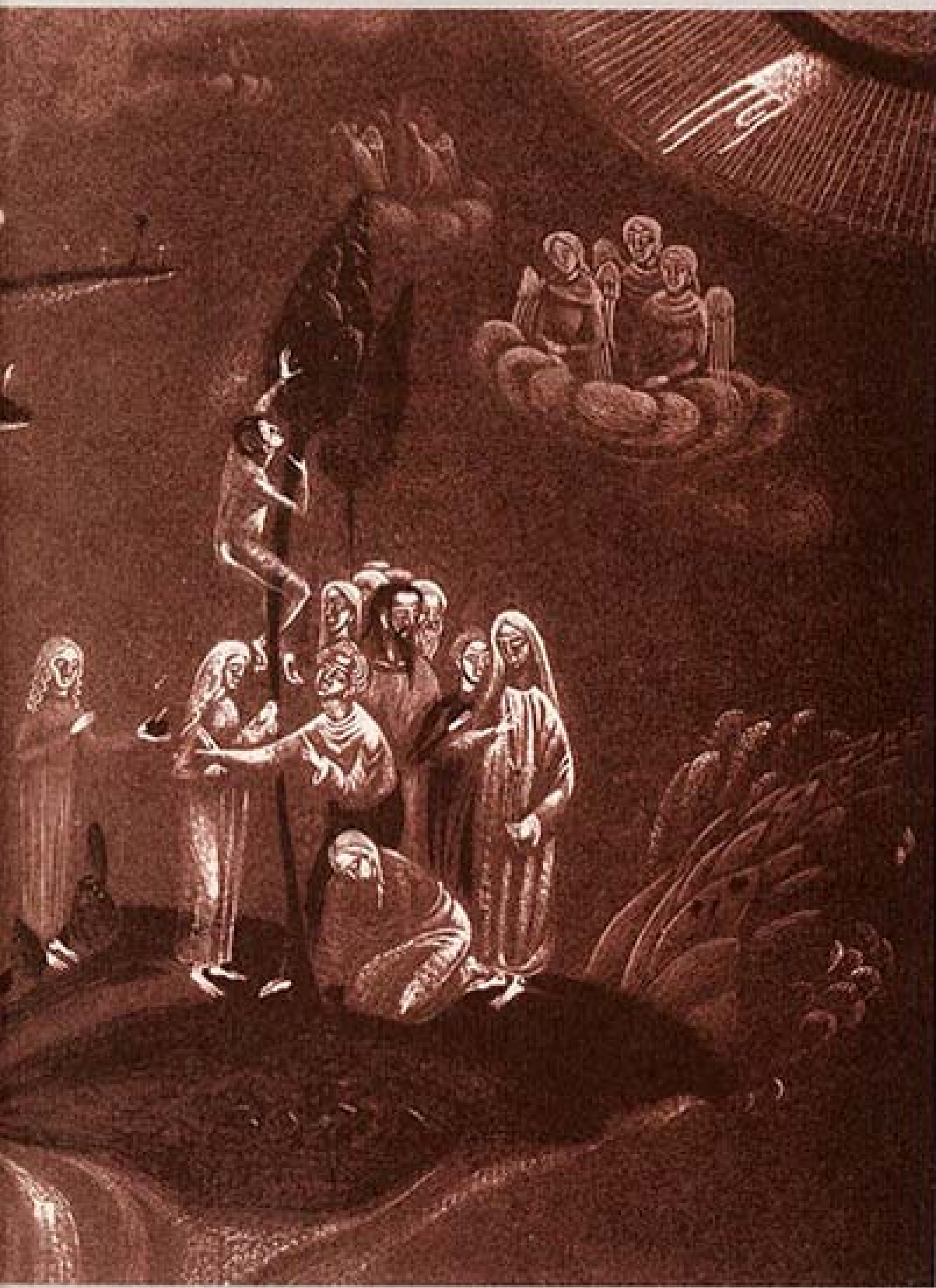
Ад

Мо е сѣнѣ,
се е рай.

Без луна —
ад-безкрай.

В. К. М. / 16

ПЕТЪР БАКОВ / БОГАДУША

СЕЗОНИ

Кръв

Човек се чувства най-добре,
там, където е роден.

Под родно слънчево небе,
духът му най е възвисен.

Со звездни нощи най се спи,
там, където си роден.

И първи зальк най-слади,
от първа любов подсладен.

Носталгия ни дух мори,
богати в чуждите земи.

Водата — млеко, не горчи,
къде роден си от мечти,

на бедни майки и бащи.

Запомни и разкажи.

ВЪЛНЕНИЕ

Океани ем морета —
реки — бързеи-дерета,
лискат се низ брега —
терат майката роса.
Небе рони същността —
ръми-гърми светлина.
Блика мазма — дъх-душа —
съзи — очи-езера.
Всепреражда се пръстта —
океани ем земя.
Врѣх цѣфти во самота —
дек не никне любовта.

Шир

Гората е насекъде —
поле не се сече.
Изворче, от някъде,
бликнало море.
Река или дере,
бързей, как да спре.
Без нх, върха, шо е —
без цвет, шо ти небе.
Водата жажда е —
земя не утоле.
Плуг, любов оре —
пръстта не процъфте.

Свод

Ноща има хиляди очи —
капят падащи звезди.
Стрелкат се съзи-лъчи —
блещукат светулчици.
Горят Въздишки безброй —
похотта не знай покой.
Секо утро звездоброй —
залез клади пладне-зной.
Пламти влюбена луна —
сънце искри светлина.
Енигма крий любовта —
ни се чу — ни се видя.
Вечерница ден изгря —
зорница пей в нощта.
Боже, каква светота.

Сеч

Дървари берат дърва —
балтия сече гора.
Фъркат дельтки-гнезда —
вресят кълцани крила.
Кърви стъпкана роса —
пищят смачкани цветя.
Вършей сечище сечта —
филиз пей на свобода.
Никне, никне ли трева —
вейка — корен-канара.
Щурче щурей песента —
славей люлей вей-зора.
Смей ли смей се Вечността —
хаоса не прецъфтя.

ВЕЙ

Рояк светулки,
пеят во нощта.
Пчелин-цигулки —
жужи песента.
Ръми звездина —
блещука роса.
Каква тишина,
каква свобода —
светулка ем душа.

ПРОБУЖДАНЕ

Цъфнали очи —
ухае на зора.
В предутринни лъчи —
жужи песента.
Пухкав дъжд лети —
вихрят се крилца.
Отсекъде цъфти —
пей любов-мечта.
Гука любовта —
пърха ми кръвта.
Ме люби утринта.

Звън

Камбана биѝ на умрело —
В детски смях искри съзвз.
Литна Време отлетело —
смей се пръкнала съдба.
Китка Вета прецѣфтя —
пѣпка-листе се пукна.
Зима чука В пролетта —
как ухаѝ на мѣзга.
Лето чека есента —
снежинки ронат се роса.
Ех, ти, Време-Времена,
как не спре се любовта.
Всеобхватна си душа.

ПЪЧЕНЕ

Кукуригай, петльо, кукуригай —
славеи буди си зора.
Ако искаш, хич не мигаи —
не заспива песента.
Яйце мъти преддуша —
полог люби любовта.
Жар-птица вии гнезда —
феникс буня легала.
Кукуригай, самота —
се пак, некой бил баща.
Кой създад Създателя,
не знай даже същността —
корен-яйце ем съза —
капка — съвършенство-простота.
Да не би да песента —
кукуригай предсъдба —
Живец, още: живина.
Роса веи се веи-дъга —
живот кичи си смъртта.

ТАИНСТВО

Вечността нехае,
на колко е години.
Камен-цвет ухае,
сред цъфнали руини.
Какво ли не знае —
предвремие незнайно.
Какво ли в ней не тае —
всебъдеще потайно.
Сувалка — хаос ткае —
разбой-кросно — безкрай е.
На шо ли не ухае.

СЕНКЯ

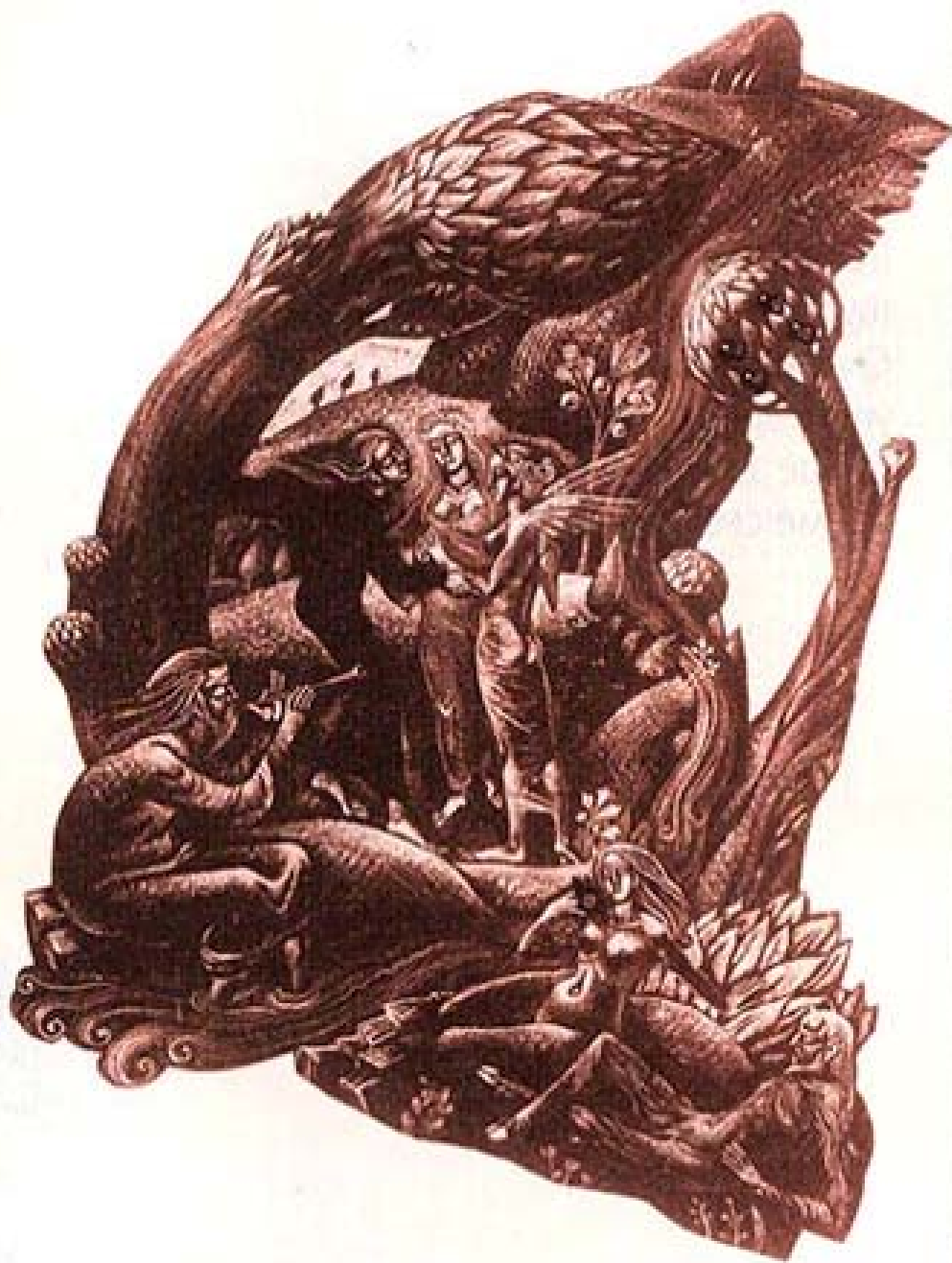
Нищо не сенчи сънцето,
освен луната.
Пълно сенки сърцето —
Во пазви му земята.
Горко на душата.

ОМАЯ

Слисан съм, кат в рая,
от убост-красота.
Во утринна омая,
целува ден нощта.
Раззуканост ухае,
в раззукана зора —
разпърханост витае,
в разпърхана гора.
И песенна дъбрава,
надпява песента.
Кога любов се вдава,
прекрасен е света.

МИЛУВКА

Звезда целува планината —
залез вее върхове.

Грее грейнала луната —
пълнолуние-небе.

Вечер пее в звездината —
шурче люлее ветрове.

Славей гали в сън зората —
утро зрее в лесовете.

Сънце зайде — ден огрее —
време сее мизове.

Акт

Биволи, църни-орели,
плуват низ буѝни оврази.
Птици-сирени, запели,
прищат руѝни талази.
Ергеле цвили и гази —
ято веѝ криле-гриви.
Лъвици — змеѝки-аѝвази,
любят кентаври изриви.
Земя люльки люлее —
небо песни им пее.
Сънце влюбено грее —
луна, звездна, се рее.
Повеѝ ветрови вее —
зора со заник говее.

КАНТАР

Явор огромен, премъдър-прастар,
праминало носи в съдбовен товар.
Со корен, в легенди, се виши олтар —
Време размерва, со време-кантар.
Во шарена сенка, до грохнал бунар,
под клони се сгуших — презърнах чинар.
Листе му листи, разлистен буквар,
слово му слови: — живото е дар.

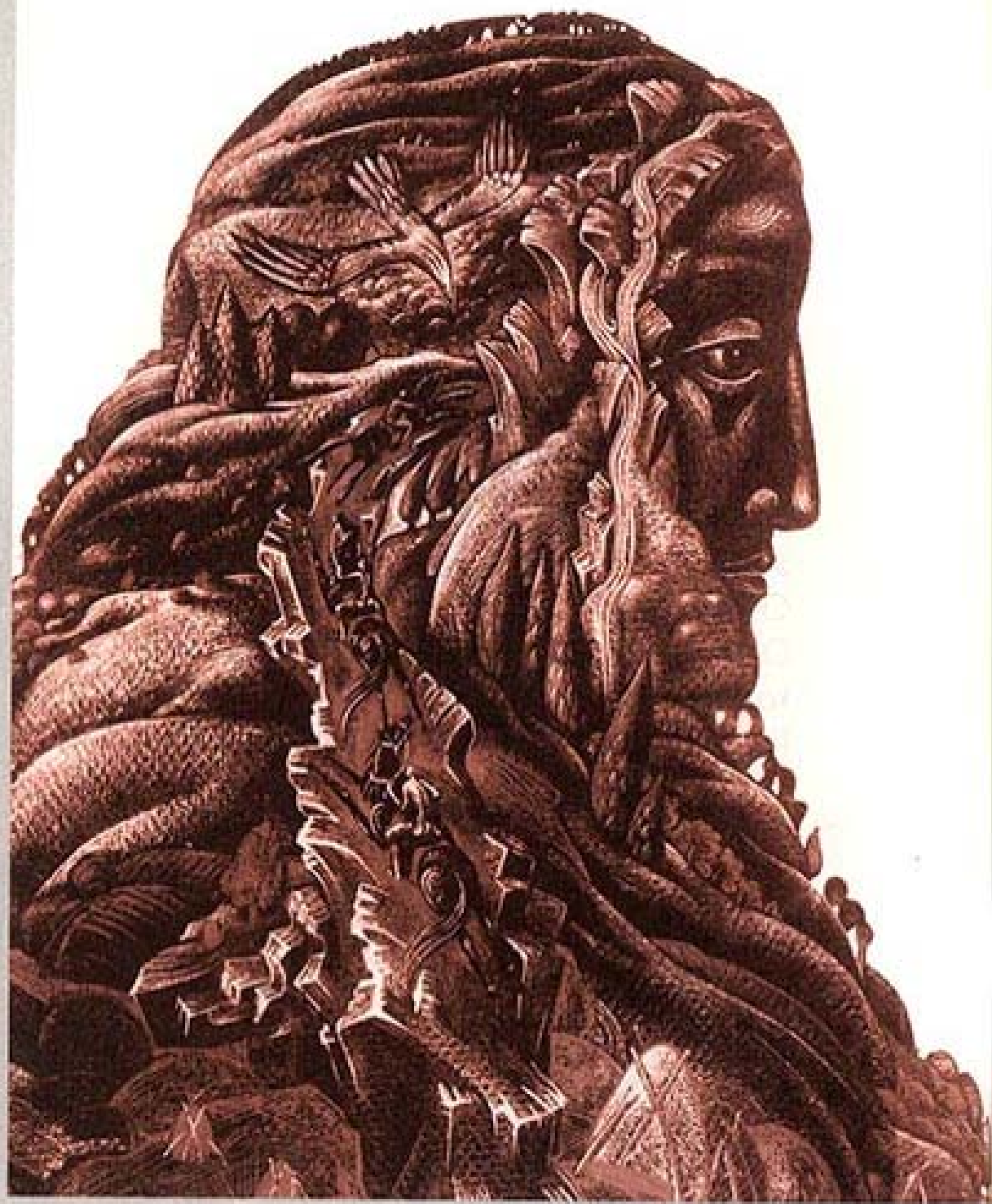
Порой

Дъжд излива се пороен —
къпят корени реки.
Балкан тръпне неспокоен —
скали кръщават висини.
Миросан корен възсиява —
исконна грее светота.
Слава пее величава —
Земя люлее планина.

СЕЗОНИ

Пъпка, разпукана, пролет Вести.
Нега, раззукана, во клонки трепти.
Омала, разпрашена, люби мечти.
Цвеке, цъфтелю, на плод се стори.
Лето, налето, со летните дни,
жито си гали — жетва ожни.
Вършитба вършее — коситба суши —
пиле опери — птица крили.
Во зрели полета есен тежи,
налела лозета, со вино искри.
Шума, жолтела, рони солзи —
есенна оран семе сади.
Зима зимува со бели стрехи.
Снег я целува, во свен се топи.
Обич, завита, под преспи не спи,
кокиче се киче — пъпка разви.
Пролет, разпукана, цвеке цъфти.

Стихия

Младоразлистени дъбове стари
пият, знойни, капки дъждовни в дъжда.
Пелят дерета и диви чукари —
диво приглася им дива река.
Пойни се люшкат горски върхари.
Люлка люлее хълмисти жита.
Вейни припават ройни пърнари —
ухание вее уханна трева.
Родилка-ликорна, на връх над канари,
жребче-вихрогонче, звездочело роди.
Вихрогон огнен — кълби пари,
разгрян в грива ко сънце свети.
Юнака го яха — френгия-другари,
змея посича — вихър лети.
Му пушка-бойлия — байрак-байюрактари.,
барут-барутлия му капци-стрелци.

АЛЕГОРИЯ

Трясък тресна — изведнъж,
сзромоляса рукнал дъжд.
В буря сбиха се мълни —
мокри стелят се стрели.
Бой-порой — безброй реки,
лава леят — ад вали.
Божем Бог, из висини,
светкавици во гняв гневи.
Грохот грохне — гръм гърми —
тътен рути канари.
Куче лае — звяр ръмжи.
Човек в молитва кръст държи.
Птица в уплах излетя,
плясък-крясък изкрещя.
Ехо върна тишина —
лятна буря презърмя.
Шум на жито зашумя,
жив, живота, заживя.

СВЕТУЛКИ

Светулките, сине, са живи искрици,
от далечни искрящи звезди,
които били са нявга царици,
живели по тези земи.

Светулките, сине, са и знамение,
блещукащо под нежни крилца,
то идва като опрощение,
на безпътие в звездна тъма.
Това са светулките, сине,
нощта просветляват в разлъка,
не дават човек да загине,
унесен по своята мъка.

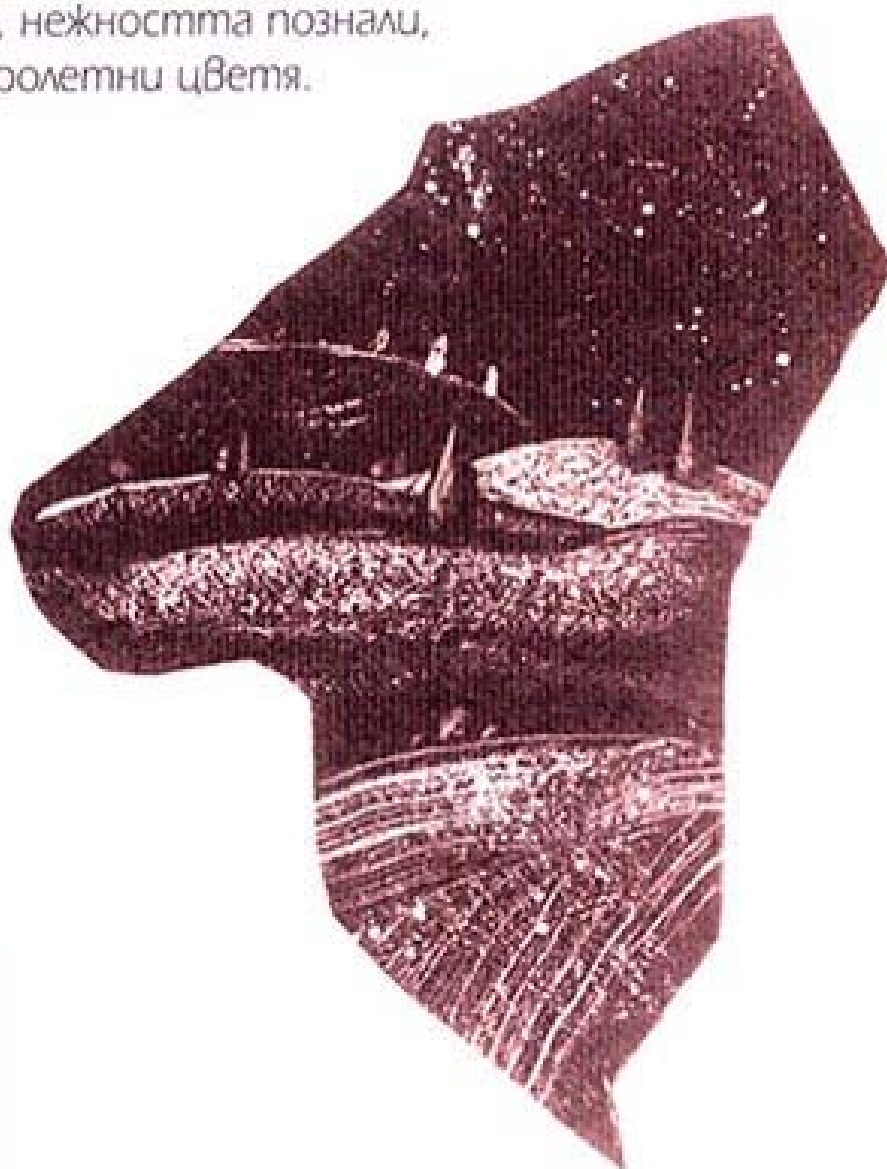
ЧЕШМА

Стоя сред черковния двор,
заслушан във чешмата;
от медни чучури в молитвен хор
струи песента на водата.
И ромон ромоли за майстора свой —
смычана жужи тишината.
И сякаш, зидарят на този покой,
реди песента на водата.
Небесно потръпва небесния кръст,
пронизван от самотата.
И свлича преходно тленната пръст,
цари песента на водата.
Осенен от дъха ѝ, отпих,
и пръски поръсват цветята,
осветена в светая святих —
да свети песента на водата.

БЕЛОТА

Снежинки, снежинки, снег навели,
целуват снежна снежина
и снежнобели, полетели,
танцуват нежни с нежна.
Зефир им нежно нежност гали.
Прегръдка стапя ги в снега.
Столени, нежността познали,
Белеят пролетни цветя.

Виелица

Бел Вълк, сред преспи тишина,
танцува звездочел в снега.
Прегърнал сребърна сърна,
целува сребриста звезда.
Бели, птици полетели,
летят снежинки-звездина.
Искрят искрици заблестели,
скрежат звездици-светлина —
бенгалски огин-скрежина.

СНЕГ

Каква белота —
вихри ме снега.
С душата под ръка —
танцувам с любовта.
Бела ми кръвта —
розов е света.
Снежинка-мъзга —
хаос съм — летя.
Во мене пролетта.

Зима

Вън напича бесен студ —
жари ледени висулки.
Вино пие Ветер луд —
зони вейни бури-булки.
Глъч напират Весел смях —
летят снежинки-светулки.
Сняг се сипе звезден прах —
люшкат вейки снежни люлки.

Вихър

Вихрен сняг вали —
зимен впряг лети.
В летящите шейни,
литнали звезди.
Вият се ели —
под снег моми-брези.
Зима цвет цъфти —
цъфнал бор-елхи.
Вихрят се вихри —
горски смях ехти.
Зима е в гори —
бели белота.
Белее красота —
слисан е студа.

ОГНИЩЕ

Црѣн фасуль ври в тавата —
кѣкрят мрѣвки врѣз жарта.
Вино бунѣ ми главата —
пей ли пее дух-душа.
Снег си преспи наваля —
бела, кипна ми крѣвта.
Любов гали тишина —
грей ли грее топлата,
още: оджак — дом-сѣдба,
булка-сѣнце — свет-деца.

ПРЕЖДЕВРЕМЕННОСТ

Уж е пролет, а е зима —
студ сковава пролетта.
Курбан — китка ли си взима,
в лед, скованата земя.
Плаче, цъфнала скръбта —
кокиче веде цвет-сълза.
Снег затрупа белота —
сюрмашка пролет спря.
Как подвежда радостта.

ЗВЕЗДОПАД

Ама, че снег вали —
божем пухкави звезди.
Белота белей-ръми —
звездопади рукнали.
Детски смех навред ехти —
летят румени шейни.
И, снежинки влюбени,
целуват рояк-врабци —
звездочели ангели.
Ама, че снег вали —
божем зимата цъфти.
Рајо, ад ли заскрежи.

Студ

Навън е пухкав сняг —
как бела е нощта.
В разискрен звезден Впраз,
лети шейна-луна.
Се сипе звездина —
снежинки-белота.
И хиляди слънца,
блещукат низ снега.
Белее тишина
ем румена зора.
При мен е самота —
ни изгрев — ни душа.
Ледена кръвта —
замръзнал ми дъха.
Зима старостта —
не цъфти слана.
Ойде си любовта —
чека ме смъртта —
чувствам лекота.
Склонете ми смеха.

ГОЛОТА

Голи дървета стърчат без листа —
накацали птици висят на ята.
Жално грачи во жал песента —
ни пей, ни плачи, скована в леда.
Гарвани църни църнеят в студа —
вуци вият — крият глада.
Бели снежинки белеят в снега —
лудеят — вейт любов-белота.
Нема сезони за любовта —
сързъва — жари-цъфти во плода.
Кокиче се пука на пук на смъртта —
уханно ухае — съзи над леда.

РАЖДАНЕ

Мечка близнила близнета-мечета —
майчина сила сучат кутрета.

Пролет кръстила мечи момчета,
жужат жужила — свирят щурчета.

Мечоци пеят — ехти гората.

Орли се реят — рей в небесата.

Сърни се смеят — грее душата.

Рибки веят ромон в реката.

Сияй Планината.

ПРИПЕК

Повеї се вее, старост уж дреме,
вейнало се е младо момиче.
Зима топи се в смръзнало семе —
снег разцъфтелo бело кокиче.
Уж, ластовица, пролет не прави —
клони кораби листят дъбрави.
Славей ми пее с кадънки млади,
старец се смее — бастун си глади.

ПРОЛЕТ

Ех, ти мило, цвет-цветило,
нацъфтело рай в душата,
мирис-вей ли си опило,
та люлееш тъй цветята.
В тичинки ли си сокрило,
изгрева и небесата.
Нектар-сънце ли в багрило
те разляло с багрилата.
Та си гиздост надгиздило,
с вейка-гранка в красотата.
Мома-китка ли си, мило,
надкичило цвет-цъфтило.

ЦВЕТНИЦА

Днес е ден за мечтаене —
нацъфтела пролетта.
Влюбеност ли витаене,
бунни в облаци кръвта.
Как ухае любовта —
жужи пчелин-тишина.
Гука бела-белота —
Цветница е — цвет цъфтя.
Боже, колко красота —
как обичам те земя.
Жужа, пея ем летя —
Всичко в мене е душа.
Каква нежност нежността —
ех, мечтание-мечта.

Възбуда

Звездопади-водопади,
бликат лумнала зора.
Бликнал изгрев-естакади,
ден огря — земя запя.
Пее песен любовта —
залез гали си нощта.
Месец, стопи се луна —
повей вее песента.
Сънце люби пролетта.

СЪМНЕНИЕ

Дъжд вали за всички —
мисля си, че е за мен.
За всички пеят птички —
как съм окрилен.
Рояци-ученички,
се вихрят в танц стаен.
Съм некак откровен —
дали не е за мен.
Дали съм откачен
или съм вдетинен.
Ех, свет вдъхновен,
е ясно ко бел ден —
съм влюбен-запленен.
Радувай ми се блен.

СТРЕМЕЖ

Стръмен качва се горник —
сипей рони дол-долник.
Виси, зинал, скат дере —
брез-море, шир реве.
Врѫх вика викнал вик —
миг-живота отлете —
ветер плува — време спре.

ДЪЖДОПАД

Свети Илия-дъждоносец,
лети с облаци-коне.
Яха облак-вестоносец —
дъж-небе, порой изле.
Суче жадното поле —
дойка, майката земя.
Вее ветер ветрове —
вейна пей-ечи гора.
Гръмовержец-светлина,
Зевс ем Бог-богота,
сее мълнии-цветя —
мълни песен песента.
Вали дъжд — заваля.
Суша цъфна — оживя.
Съживи се живина —
не умира вечността.
Сполай ти, Боже, от душа —
в поклон е обич с любовта.

ИЗВОР

Луната грее пълнолунна —
звезди звездеят звездина.
Душата ми немее будна —
космос люби си нощта.
Сън сънувам ли, летя —
съм небето ем звезда.
Ме целува тишина —
люлка, люшка ме света.
Нежност вее песента —
детски плач съм по земя.
Угар, цъфтя в любовта —
влюбен сум во обичта.
Пея, сънце ем луна —
китка — време-времена.
Боже, колку богота —
вечност — цвеке-семена.
Пълнолуние-душа —
ден нощува светлина.
Струи мечти светота —
извор-извори — мечта.

ПРИТАЕНОСТ

Облак лази по земята —
орли любят се в мъгли.
Цвят застиля тишината —
змии сплитат се венци.
Сласт, прихласнала, мълчи —
в неџа лющкат се скали.
Звѣнят, звѣннали треви —
Всичко пее и лети.

ДОБРОТА

Не мога да нахраня всички птички,
но дадох жито на птиче само.

Трепна, горкино, с очички-лунички,
от полет дари ми летящо перо.

Птиче-пернато, крилато-добро,
окрили душата с перата-крило.

Добре, че земята ражда жито,
че инак, без птици, какво би било.

ТОПЕНИЕ

Драго ми е, сънце мило,
ти ми денем път-светило.
Месец-луна — звездило —
ти ми нощем свещ-кандило.
Щастие ме осеняваш —
ми душата с мир даряваш.
Изгрев-зalez все изгряваш —
ни се топиш, ни стопяваш.
Уж не пееш, а напляваш —
живец-песен съживяваш.

НЕПОВТОРИМОСТ

Кой е надживял гората —
кой надпел е песента.
Вис извива небесата —
стига ли се връх с ръка.
Ех, ти вечност-безвъзврата,
що не съм ти кръв с кръвта.
Да посея времената,
та да никнат рой-слънца.
Вей — повеи ме лес-гората —
разпилей ме с песента.

НЕНКА

Реѷ — разреяни пера,
воят небеса-крила.
Веѷ — разцѣнали цвѣтя,
реят цвѣтчета-крилца.
Грее полѣх-красота —
цѣфтят тичинки слѣнца.
Кичи обич любовта —
люби любов обичта.
Грѣд люлее, веѷ-жена —
песен пее мъж-гора.

ЦЪФТЕЖ

Красотата се не крие —
сълнце греино, грей ли грее.
Виж дъгата как се вие —
роса вейна, пей ли, пее.
Младост лети и се смее —
любов, любовта обича.
Старост, в младостта старее —
полет летял и не тича.
Кой красивото отрича —
цвеке, со шо да закича.

ВЕНЧЕ

Зурни свирят — тъпан бие,
гора оро вито вие.
Влюбен изгрев, нощта пие —
зора, гоблен-пролет шие.
Кръвта врие — сън не спие —
любов, пъпки напъпила.
Обичта се и не крие —
цъфти, обич залюбила.
Ех, че радост — ех, че сила —
венче сплита, здравец-вила.

ВЪЛШЕБСТВО

Река былбука — свет рои —
пчелин, разцъфнал, цвет цъфти.
Сърна — вълшебница-очи,
рони влюбени съзи.
Бликнал извор лъв пои —
гриф, разперен, пей-лети.
Ех, любов, вълшебство си —
змеѝ-химера — смях-жени.
Вей, развелян — рай-звезди —
Пегас-кентавър — мъже-орли.
Повеѝ, судбо, ме стори —
песен-обич, вей ме ти —
всевлюбеност ме разпраши.

Изблик

Бадем-ручей цвет рони —
съзри бликнал вир-река.
Явор вей вейки-клони —
камък пие бистрота.
Ромон вее песента —
радост гали брег-цветя.
Копнеж-венче — цвет-мома —
къпе росната роса.
Късмет — лилия-сърна,
чека жених-светота.
Мост извира се дъга —
сгледа-църква, свод венча.
Свет разлива се вода —
жар разлиства си листя.
Плоди обич любовта —
изблик блика красота.

Сеч

Дърво — Вселена клони,
отсякоха дървари.
Корен-небосклони,
коренят гробари.
Дърва, хамал, товари —
подсвиркват каруцари,
Вятър шума гони —
сынце Вейки рони.

ВЕНЧАНИЕ

Изгрев жени зора —
залез — месец-луна.
Жених, Врх-планина,
кипарис, син-синева.
Костен вие ела —
вита вишна-липа.
Дъб целува Върба —
вейна бука-бреза.
Лес люлее гора —
мура люби леса.
Маслина, салкъм-лоза,
рони маслини-гроздя.
Габер вее леска —
дрен — жен-шен-мирта.
Цвет — момини сърца,
венчават залез-зора.

ОМАЛА

Вечерница изгряла,
по залеза гори.
В презръдки окъсняла,
зорница грей в зори.
Со изгрев руменяла,
изгрева слепи.
Во ден му пристанала,
на залез го стопи.
Вечерница в омала,
звездна шир звезди
и залеза венчала,
звезди в роса роси.

ПРОСВЕТЛЕНИЕ

Луна, сънце, затъмни —
пеят насред ден петли.
Шо ли земя зацърни —
ни плач — ни смех без лъчи.
Месец-луна се стопи —
грейна свод — небе-звезди.
Комета, падащи мечти,
лети-топи светлини.
Мрак се сънце разискри —
славеѝ пей — ден святи.

ДЖУДЖУГАНЧЕ

Джуджуганче съм и пея,
проста песен: чик-чирик.
Джуджуганче, туй умея,
просто птиче: чик-чирик.
Джуджуганче, се гордея
и си фъркам: чик-чирик
Джуджуганче, перца веля,
просто птиче: чик-чирик.
Джуджуганче си живея,
зиме, лете: чик-чирик.
Джуджуганче, не едрея,
просто птиче: чик-чирик.

Полъх

Стъпки звездни в здрак потропват —
лист люлее тишина.

Чан-звънчета звън похлопват —
вее месец вей-стада.

Петли на утрото се сопват —
славей буди песента.

Зори-очи се не прихлопват —
ден си люби утринта.

Сънце грее — грей луна —
мома лее — пей зора.

Пее, Вечна, Вечността.

ПЕРУНИКИ

Къде ли са очите
на цветята.
Дали не са сълзите
во дъгата.
Плач ли е росата —
плаче ли тревата.
Мъх никне скалата,
дали не е душата —
очите на цветята.

ДЕЛБА

Разделям залька си с птиците,
ведно с отронена тъга.
А те прекланят си главиците,
пред Всека паднала троха.
Като че в некакво знамение —
танцуват с пърхащи крила,
полхва чудно умиление,
бълбукат техните сърца.
Подскачат. Кацат на ръката.
Делят скътана доброта.
А сетне литват в небесата,
да найдат живата вода.

ЛИРА

Овчар-песен стаго пасе,
звън ѝ звъни у звънци.
Орфей-кавал во захлас е,
камбана ехо камбани.
Песен пее, сладост лее.
Птица струни ѝ струни.
Пее, грее — звер немее —
трева треви — цвет цвети.
Извор в извори извира —
светлее светла светлина.
Залез-лира стаго сбира —
вечер вее звездина.

ДЪЖДОПАД

Дъжд вали — луна блести,
облак брули светлини.

Ромон, солзи, ромони —
роси момини очи.

Плаче севда — пей мома,
либе тера низ гора.

Звезди веят ѝ коса —
гора крие му следа.

Нощ

Ех, че красота —
ех, че звездина.
Грейнала нощта —
грее во луна.
И падаща звезда,
презърнала света,
целува самота —
милува ми душа.
И вейна тишина,
ме вее в песента —
щурчета-кемена,
щурят с любовта.
И влюбена гора,
ветрее лес в леса —
лх — дъхави цветя —
любят свет-сънца.
Ех, че красота —
сам ли съм в света.

ЛЕЛЕНИЕ

Цъфнали скали-недра,
кичат църква-планина.
Пеят дебри-небеса —
греят дълбини-сънца.
Простор жени земя —
керка — Вейка-река.
Жених — извор-съза,
рони очи-езера.
Кумци — свет-сметлина,
вихрят космос-хора.
Песен вее Вечността —
семе сее пръст в пръстта.
Никне време-семена —
плоди любов-красота.
Тайнство люби звездина —
обич люля бъднина.
Боже, колко свобода —
блен лелее ми мечта.

ПРОЗРЕНИЕ

Шом нарове зрели узреят
и пукнат калинки-сърца,
гузутки влюбено пеят —
врабчета цвърчат в есента.
Нектари-слънца, сладост леят —
и песен се лей в песента.
Разпяни се славеи реят —
авлиги летят с любовта.
Амалии вият гнезда —
огнища гнездят топлота.
Им обич филизи жарта —
кокиче жари снага.
Ех, нарове — вейки-пера —
разперени клони-крила.

ПРИМИТИВ

Кон изцвили — веѝ повя —
славеѝ гука в песента.
Самовили ем ята,
веят лѝх — роса-зора.
Руменеѝ се утринта —
пѝпка пукна семена.
Божем райот се разля —
сѝнце греѝна — разцѝфтя.
Как ухае любовьта —
розовее белота.
Ех, че звѝнче-жужина —
щурче — венче-дѝга.

ЗВЕЗДОЦВЕТ

Маргаритка цвет скубе —
да-не, да-не — люби ме.
Детелинка кръстче е —
глухарче, ветер, отве.
Секи корен семе е —
лист до лист земя-небе.
Пусто Време се не спре —
вечността не прецъфте.
Гора шуми — Вей поле —
бразда бразди класове.
Море ем безбрежие.

Гняв

Гръм удари град-мълня —
огин спепели главня.
Божем, сичко побеля —
пустош, църна, поцърня.
Нито цвеке — ни трева —
мъка селска овдовя.
Ветер отве небеса —
сърце, греино, залиня.
Вечер стопи се луна —
месец ожни песента.
Сюрмашия осиротя —
труд-надежда опустя.
Шо ли разгневи гнева —
орисия не се спря.
Ни душа — ни съдба.

Жалост

Има сюрмашко лето
и сиромашка пролет.
Лето в снег ответо —
цвет слана попарва.
Време не се изпреварва —
мъка-радост, Бог докарва.
Жив сюрмах — живот радва —
за бедняка нема правда.
Ни дръжка — ни брадва.

ЕСЕН

Узрело капе полето.
Во багри багрее гора.
Лазурно синее небето.
Царее царица лоза.
Птици-каруци пътуват —
свирят чакрък-колела.
Гранки сънце целуват,
Ветер им чорли листа.
Поят орлите-козари —
чанове пият роса.
Песен златат златари —
есен, и злато в коса.

НОСТАЛГИЯ

Ах, тез кестени софийски,
любят цъфнали нощта.
Веят мириса витийски —
ронят китчици в дъжда.
Летят литнали венчета —
кичат гиздава София.
Пеят влюбени щурчета —
везат везана шамия.
Ех, тез кестени софийски,
залез крият сред листа.
Капят сълзи гурбетчийски —
падат кестени-сърца.
Ох, тез кестени софийски,
те ми взеха младостта.
Ерген-песни харамийски,
отвя шума — снез навя.

БЕЗВЕТРИЕ

Ветер Време раздава —
духат бури-мъгли.
Ни миг, за миг, не остава —
безмерие се не свърши.
Безмълвие вечност кръщава —
миросани дните летят.
Смърт повива забрава —
пелени години роят.
Безбрежие тера брегът —
кръст кръжи кръстолът.
Ветер, вий се в кръгът —
душа серпентина в духът.
Безвремие-дух ни духът —
и бури не могат го спрът.

УТРО

Сутрин, щом славеи запее —
щом утро, зора зазори,
Сънцето радостно грее —
Вечер вее звезди.

Любов, луната гори —
залез се в сладост топи.

Влюбена нощ не спи —
руменей в първи лъчи.

Румена обич-очи —
съзница, съзи ми искри.

Влюбеноаст нивга не спи.

СВЕТОТА

Таралечче, ежче-доброта,
росно пие капчица роса.
Връз бодли му, грееща дъга,
грее-пее с пееща река.
Сред росата, влюбена сърна,
со мечета къпе песента.
Глъч-щурчета, в росната трева,
пеперуди любят в радостта.
Съска, отзад, съскаща змия —
в гръб-стрели нанизва се сама.
Хруска, ежче, змиешка глава —
не закачай пиещи вода.
Брег не гази никога река —
извор пази света-светота.

ВИДЕНИЕ

Нощ е. Затрупан съм от звезди.
Река ме гали, разплита води.
Сама воденица приказ кланти,
со камени пее — песен гизди.
Дух-дерменджия крини брои,
загребва звезди и сипе лъчи.
Стари завети во брашно руи —
дедови песни му брашнат коси.
Шума шуми, вечерят гори.
Поле ми шепти, вреват щурци.
Полъх полъхва, стаго дои,
со месец-гайди, небе им ручи.
Нощ е...

СГЛЕДА

Бунар-геран, тръпне-гледа,
ерген целува свен-мома.
Годерж годява тайна сгледа —
свидетел им небе-луна.
Земя не трепка — лист немее —
повей гали Вълк-сърна.
Нощен бухал, буха-пее —
венчава орис песента.
Потайнина листи цветя —
сияйна кърми листя.
Омай вей звезди-сънца —
омайна-сяйна, грей душа.

ГОРДОСТ

Ей, ридови — горди планини,
ме развейте ко крила,
вей да съм во лес-гора.
Ей, канари — войводи-скали,
ме сторете на съза —
извор да съм во скала.
Кладенец — ручей-река,
да съм Вита вис-дъга.
Роса-дъжд — небе-сънца,
разросете ме цветя —
аз съм, Божем, песента.

СКАЛА

Ти знаеш ли скала как плаче
със едри каменни сълзи,
които ронят се, така че,
треперят горди висини.

БОГАДУША
поезия
поредица от 7 книжки

РАЗПЯТИЕ
ИЗПОВЕД
СЕЗОНИ
ВРЕМЕ
ПРОСВЕТЛЕНИЕ
ЖАРАВА
МОЛИТВА

допълнително
осма книжка -
музика

АМБРОЗИЯ

